

פתיח התורה

הרב שלמה לוונשטיין שליט"א

לקט פירושים מתוך שיעור פרשת שבוע
בניהכ"ס "דברי שיר" רח' זכריה 4 ב"ב יום חמישי בשעה 22:00

גליון מספר 83

שבת חוה"מ פסח תשס"ט

"עזרם ומגנם הוא"

לנוכח מבטי התמיהה שנבעו מפניו של החבר – אמר המדען המאמין: אם דגם זעיר כזה לא נעשה לבד, איך יעלה על הדעת לומר שכל מערכת הכוכבים נעשו מעצמם!?

"והארץ נתן לבני אדם", ניתן להתבונן ולראות בכל יצור חי כאן בארץ עד כמה הוא מתוחכם, וממנו לראות את הבורא יתברך.

וכידוע שכשחזר הקוסמונאוט הרוסי הראשון מהחלל, שאלו אותו הרוסים בלגלוג: האם מצאת שם את אלוקים? ענה: לא אפילו שם הוא לא נמצא עפ"ל. הגיב על זה רבי יעקב ניימן זצ"ל "אם פה בארץ לא ראה את האלוקים כנראה שהוא עיוור ומה הפלא שגם בשמים הוא לא ראה אותו!"...

"אהבתי כי ישמע ה'"

קרוב הפסח היה נשחט בג' קבוצות, בכל קבוצה היו נכנסים אנשים עד שננעלים שערי העזרה. תוך כדי שחיטת הפסח היו אומרים הם את ההלל ואם סיימו את אמירת ההלל ועדיין לא גמרו לשחוט הפסח, היו חוזרים שנית על ההלל. ועי"ז אמר רבי יהודה בגמ' פסחים (סד ע"א): "מימיהם של כת שלישית לא הגיעו לאהבתי כי ישמע ה' מפני שעמה מועטין". ואמר על כך האדמו"ר רבי מנחם מנדל מקוצק זצ"ל - במליצה: כת שלשית מעולם לא הגיעו ל"אהבתי כי ישמע ה'" כי אם הם היו אוהבים את ה', הם היו בכת הראשונה והשניה ולא היו הם בני הכת השלישית...

רבי ברוך רוזנבלום שליט"א עמד באחת מדרשותיו על הצורך לשמור על סדרי התפילה גם ב'בין הזמנים' וגם אז יש לקום בבוקר לתפילה בזמן. ופירש על כך בדרך צחות את הפסוק: "בוקר ויודע ה' את אשר לו", בבוקר יודעים מי שייך לקב"ה, לפי הזמן שקמים...

"כי ישמע ה' את קולי"

אנו מבקשים שישמע ה' את קולנו, אולם עלינו לזכור כי בכדי שתשמע התפילה - צריך גם לדעת איך להתפלל... המעשה הבא אותו סיפר רבי אלעזר מנחם מן שך זצ"ל - ימחיש זאת היטב.

מעשה באדמו"ר, שהעניק לחסידיו הזדמנות מיוחדת... הוא אמר להם להתפלל לקב"ה - כל אחד על מה שחשוב לו באמת, והבטיח כי הוא, האדמו"ר, יאמר להם מה השיב ה' לתפילותיהם...

כמובן, בין החסידים התעורר רעש גדול. וכי מילא זותרתא היא, לקבל תשובה שיירה מהקב"ה?

ואמנם, כל חסיד התבודד לו בפינתו, התפלל מעומק הלב, ולאחר מכן ניגש החסיד הראשון אל הרבי וביקש לדעת: מה השיב הקב"ה על בקשתי?

הרבי חייד, נענה ואמר לחסידו:

מובא בספר "פניני החיד"א": אפשר לרמוז במה שאמר (רש"י שמות יז טז על הפסוק "כי יד על כס קה מלחמה לה' בעמלק מדר דר"י) שאין השם שלם ואין כסאו שלם עד שימחה זרעו של עמלק, וחסרו אותיות י"ה מהשם וא' מן הכסא. ובעבור זה תהיה הגאולה, כמו שנאמר "למעני למעני אעשה" (ישעיה מח יא). וזהו שנאמר "עזרם ומגנם הוא". רצה לומר ה"ו מהשם וא' מהכסא. (פה אחד)

"כי לשמך תן כבוד"

זכיתי להיות קרוב לרבנים גדולים. אחד מהמשפטים היפים שהשפיעו עלי ביותר, היה משפט ששמעתי מרבי יהודה סילמן שליט"א בנוגע לדאגה לכבוד שמים שצריכה להיות לנו.

בביתו של רבי נסים קרליץ שליט"א נערך דיון לגבי מקרה של אדם, שהוטל עליו לבצע מעשה כלשהו. האדם ביקש רחמים וביקש שידחו את הדרישה במספר חודשים. נחלקו הדעות: רבי נסים שליט"א היה בדעה שאפשר לדחות לו את מה שנצטווה, והרב סילמן שליט"א היה בדעה שאין לאפשר לו דחיה.

באותו יום הייתי שוב אצל הרב סילמן והוא אמר לי שבדאי צריכים לעשות כפי שהסכים הרב קרליץ, שכן צריך לתת לאדם הזה את הזמן שהוא מבקש.

"מה קרה שהרב שינה את דעתו?" שאלתי, והרב ענה: "הלא הוויכוח הוא על כבוד שמים, וכשמתברר לי שליהודה סילמן איכפת כבוד שמים יותר מאשר לרבי נסים ברור לי שמשוהו פה לא בסדר."

"השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם"

לכאורה מילת "שמים" אחת מיותרת!?

וביאר ה'עיון תפילה' (מובא בסידור 'אוצר התפילות'), ש"השמים" הוא מלשון השתוממות. אדם שרואה את כל מערכת הכוכבים ואת כל המרחבים, והכל באותו מסלול עם סדר מופתי - משתומם, ואז גם יודע שאת הכל ברא ה'.

מסופר על אחד מגדולי המדענים שבדורות הקודמים, שהיה מאמין בד' ובבריאת העולם, וכדי להוכיח זאת לחבריו בנה דגם של מערכת השמש והכוכבים, באופן שבו מסתובבים בשמים.

כשבא לבקרו אחד מחבריו, הוא התפעל מהדגם, ושאל מי בנה זאת?

ענה לו איני יודע, היום בבוקר כשנכנסתי לחדר זה היה פה וכנראה שנעשה מעצמו...

בהתחלה, מ' באמצע ות' בסוף]. השקר, לעומת זאת, הוא דבר קל להשגה.

והאדמו"ר מויז'ניץ, בעל ה'אהבת ישראל', היה אומר שבדברי חז"ל אלו טמון רמז נוסף: "שקר מקרבן מיליה" - זה שמדבר שקרים, דיבורו קרוב. הוא מדבר במהירות בלי לחשוב הרבה על מה שמוציא מפיו, כי אינו מרגיש צורך לחשוב לפני שהוא מדבר.

אבל "אמת מרחקא מיליה" - זה שמדבר רק אמת, קשה לו לדבר, לוקח לו זמן עד שמוציא מילה מפיו. מדוע? כי הוא צריך תמיד לחשוב אם הדברים שהוא עומד לדבר הם אמת או לא.

יש לי דוד ששומר על פיו מאד. לכן, כששואלים אותו מה שלום הדודה, הוא עונה: "כשעזבתי את הבית שלומה היה טוב..." כלומר, אינני יודע מה קורה איתה כעת, ומי אמר שלומה טוב. אך כשעזבתי את הבית, אני יודע שהיא היתה בסדר.

כשהוא מספר, הוא מקפיד להדגיש בלשונו: "לפי המסופר, כך וכך היה", כאומר: אני הרי לא הייתי שם, אבל לפי המסופר, כך היה המעשה.

אדם ששומר על פיו שלא לדבר לשה"ר, רכילות ודברי שקר, אינו יכול כל הזמן לדבר. עליו לחשוב היטב לפני שהוא מדבר.

רמז לדבר מצא בעל ה'אהבת ישראל' האדמו"ר מויז'ניץ בפסוק: "ויסעו מאתם ויחנו על פי החירות" אתם אותיות **אמת** כשזובים את האמת מגיעים לפי החירות - הפה נעשה בן חורין.

"אנא ה' הושיעה נא"

בגמרא (סוכה לז ע"ב) מבואר, שמנענעים ב"אנא ה' הושיעה נא" אבל ב"אנא ה' הצליחה נא" לא מנענעים. ולמה לא מנענעים?

ביאר ה'אבודרהם': כתוב "אז ירננו עצי היער", ולאחר מכן כתוב "הודו לד' כי טוב, ואמרו הושיענו אלוקי ישענו". לכן, מתי מרננים עצי היער? ב"הושיענו אלוקי ישענו".

רבי יהודה **צדקה** זצ"ל, ראש ישיבת "פורת יוסף", שאל בחורים שהיו מעוניינים לעבור לישיבה אחרת: מדוע הנכם רוצים לעבור, האם מפני שכאן אינכם מסוגלים ללמוד, או שאתם חושבים שבמקום אחר תלמדו טוב יותר?

ענו הבחורים: "כאן טוב לנו, אך נראה לנו ששם יהיה לנו טוב יותר".

אמר להם: "אם כך אל תעברו! וזה נלמד מ"אנא ה' הושיעה נא", שבו מנענעים, אבל ב"הצליחה נא" לא מנענעים! בכדי להצליח יותר - לא מנענעים ולא עוברים..."

שיר השירים

הקדמה לשיר השירים

נהגו לקרוא את מגילת שיר השירים, כדי לקבל מושג כלשהו על מגילה זו, נביא מספר הזוהר פרשת וירא דף צ"ח:

תנו רבנן, כשחלה רבי אליעזר הגדול אותו יום ערב שבת היה, והושיב לימינו את הורקנוס בנו והיה מגלה לו דברים עמוקים ונסתרים וכו'.

נכנס רבי עקיבא...בכה רבי עקיבא ואמר לו: "רבי למד אותי תורה". פתח פיו רבי אליעזר במעשה מרכבה. באה אש וסיבבה את שניהם וכו'. היה מה שהיה והלכה האש. ולימד אותו ב"בהרת עזה" שלוש מאות הלכות פסוקות ולימד

"לפני שאומר לך מה השיב הקב"ה, אומר לך מה ביקשת... ובכן, אתה אמרת כך: 'ריבונו של עולם, תראה, אני מאד רוצה לעבוד אותך, אבל מה לעשות? יש לי בעיות... חסר לי כסף בבנק, הבריאות שלי לא משהו, וגם נחת מהילדים לא מי יודע מה..."

"לכן ריבונו של עולם, אני רק מבקש אם אפשר שתקרא את התיק שלי בקופת חולים, ותפקיד לי מליון דולאר בבנק - לא בשביל להשתמש... אני באמת לא צריך כל כך הרבה... רק בשביל שאוכל להיות רגוע! חוץ מזה, יעזור לי מאד אם תהיה לי הכנסה קבועה של עשרת אלפים דולאר בכל חודש, וכמובן, גם נחת מהילדים והצלחה בשידוכים שלהם - כי בלי זה כלום לא שווה..."

"אם רק תתן לי את זה, אני מבטיח שאתה לא תכיר אותי... אני אשתנה לגמרי - מהקצה אל הקצה! אתה תוכל למצוא אותי בכל בוקר בבית הכנסת מצאת החמה ועד צאת הכוכבים, ואפילו שעה שעתיים אחר כך!"

"ינו... אמור לי את האמת" - פנה הרבי אל החסידו הנבוך - "האם לא כך אמרת?", והחסיד רק אישר את הדברים בניע ראש. "ומה ענה לי הקב"ה?" - היה זה הפעם תורו של החסיד לשאול, והרבי השיב בקיצור ואמר: "הריבונו של עולם אמר שימויחל טויביס' [בלי טובות]"!

זה הסיפור, והלקח ברור... שכן אנו משכנעים את עצמנו, שהחסרון באיכות עבודתנו - אינה באשמתנו... יש לנו קשיים, ונסיונות, והתמודדויות, ובקיצור: כולם אשמים חוץ מאיתנו...

אולם לאמיתו של דבר, הקב"ה אינו מחפש מי שיקיים את דברו בלי נסיונות... בשביל זה יש לו מלאכים!! אדרבה! הקב"ה רוצה שנקיים את מצוותיו ונעשה את רצונו - דוקא מתוך הקשיים והנסיונות! דוקא מתוך כך שבני אדם - עם יצרים וקשיים!

נכון... אנחנו לא מושלמים, וגם לא יכולים להיות כאלו... אבל **בדיוק את זה הקב"ה רוצה מאיתנו!**

לפיכך, אם רצוננו באמת שתתקבל שוועתנו - אל נא נבקש בקשות שאינן יכולות להתקבל... אל נבקש אפשרויות בלתי מוגבלות לעבוד את ה' מבלי מפריעים, שכן תפילה מעין זו - לא תתקבל לעולם! אנו יכולים לבקש על סייעתא דשמיא, על עזרה בפרט כזה או אחר, אבל את העבודה - לא נוכל לחסוך בשום פנים ואופן!

"אפפוני חבלי מות"

מסופר על **הסבא מקלם** שרוב ימי חייו היה חולה לב אנוש, אך תמיד חשש שסיבת חולשתו היא בגלל עצלות. ביומו האחרון כששכב על משכבו מתוך חולשה רבה, סבר כי זו שוב עצלות, ננער ממיטתו, נעל נעלים והתחיל להתהלך בחדר עד שנכח לדעת כי באמת אין זו עצלות אלא חולשה אמיתית. שב למיטתו ותוך כדי חליצת הנעלים נפטר.

היה אומר על כך **רבי צבי קושלבסקי** שליט"א ראש ישיבת היכל התורה, שהסבא מקלם היה חולה אנוש והחזיק מעצמו עצלן, ואילו אנחנו עצלנים ומחשיבים עצמנו כחולים אנושים...

"ואמת ה'"

אמרו חז"ל (שבת קד ע"א): "שקר - מקרבן מיליה, אמת - מרחקא מיליה".

את האמת קשה להשיג, היא רחוקה מאיתנו. לכן האותיות 'א' מ' ת' הן הרחוקות ביותר זו מזו מכל אותיות הא"ב [א'

אותו מאתים ושש עשרה הסברים בפסוקי "שיר השירים" והיו עיניו של רבי עקיבא יורדות מים וחזרה האש והקיפה אותם כמקודם.

כשהגיע לפסוק "סמכוני באשיות רפדוני בתפוחים כי חולת אהבה אני", לא יכל לסבול רבי עקיבא והרים קולו בבכי וגעה ולא היה מדבר מפחד השכינה שהיתה שם.

לימד אותו כל העומק והסודות הנשגבים שיש בו בשיר השירים. השביע אותו שבועה שלא ישתמש בשום פסוק משיר השירים כדי שדי' לא יחריב את העולם בגללו, כי לא לרצון לפניו שהבריות ישתמשו בו מגודל הקדושה שיש בו.

(ואם כך הוריד רבי עקיבא דמעות כשנתגלו הסודות הרמוזים בשיר השירים, מי יודע כמה דמעות הוריד שלמה המלך ע"ה בעת שחיבר וכתב את הפסוקים הקדושים האלה).

שיר השירים

חז"ל אמרו: "כל הכתובים קודש, ושיר השירים קודש קדשים" (משניות ידים ג, ה).

אם הדברים כל כך קדושים, טהורים וגבוהים, מדוע כתבו שלמה המלך בצורה זו של שירת אהבה בין הדוד לרעיה?

ה'בן איש חי' ביאר זאת במשל: היה נפח שהיה לו שוליה. תפקיד השוליה הוא ללבות את האש ע"י המפוח, ולעשות שליחיות. מאכלו היה מן השאריות של ארוחות הנפח.

יום אחד לא היתה הרבה עבודה והשוליה ישב והתנמנם. הגיע זמן הארוחה, התעורר השוליה ניגש אל המגש נטל את האגוזים שהובאו לקינוח, והחל לשברם בידיו להכניס לבעליו.

התבונן בו הצורף ואמר: איני מבין אותך, כל היום כאשר הכיתי בפטיש לא התעוררת, הרעש הרב לא העיר אותך, ועכשיו כשרק התחלתי ללעוס - התעוררת? האם אני לועס בקול גדול כל כך? דבר שני, כאשר אני מבקש ממך ללבות את האש אתה עובד בעצלתיים, כאשר אני שולח אותך לשליחיות, אתה בקושי גורר את הרגלים, ולפתע בזריזות מקלף אתה את האגוזים בידך!?

תירץ לו הנער תירוץ פשוט: לי אין כל תועלת בזה שאני מלבה את האש, זוהי עבודתי. גם השליחיות - אין זה עסקי. אבל כאשר אתה אוכל - זה כבר מדבר אלי משום ששיירי האוכל הם המאכל שלי, ולכן גם כאשר אתה לועס בשקט אני מתעורר מזה, וזו הסיבה שגם עושה אני זאת בזריזות.

וסיפור נוסף מביא ה'בן איש חי': ערכו בבית הכנסת מסיבת סיום מסכת ליד שולחנות ערוכים. בתחילה קם הרב ונשא את דברו. אחד הנאספים התנמנם כל העת, אך כאשר הגיעה עת האוכל - מיד התעורר.

סנט בו היושב לצדו: בדרך כלל אדם רענן בתחילת הערב, ורק בסוף הערב הוא נרדם, ואתה להפך, בתחילת הערב ישנת, ובסופו לקראת הארוחה התעוררת.

ענה היהודי: מדוע הנך מתפלא, מה שעניין אותי זה האוכל...

והנמשל: שלמה המלך ע"ה רצה לחבר שיר במעלת עם ישראל ונשמות הצדיקים, בשבח התורה והמצוות ובקשר שבין עם ישראל לבוראו. אבל הוא רצה שהכל ידעו זאת, גם האנשים הפשוטים והבורים, ואף אומות העולם.

אך ידע שלמה המלך, החכם מכל אדם, שאם יאמר זאת בפירוש, יהיו הדברים דומים לפרקי הנביאים ומזמורי התהלים, ואנשים רבים לא יקראו ולא יעיניו בהם. מה

עשה? עטף אותם במשל נאה ומושך את הלב, ואנשים יימשכו לשמעם, וכשיתפלאו על שלמה המלך החכם מכל אדם שכתב דברם כאלו ואז יבינו, שאין הדברים כפשוטם ויתעמקו בהם כדי להבין את הנמשל.

"שמן תורק שמך על כן עלמות אהבוך. משכני אחריך נרוצה" (א ג)

ביאור נפלא בפסוק כתב המהרש"ם: כאשר "שמן תורק שמך", כשעבודת ה' קלה ונעימה, הרי שאז גם "עלמות" היינו הגויים, "אהבוך". אבל "משכני" - כאשר הקב"ה מושך אותנו אליו בכח, כשישנם קשיים - אז "אחריך נרוצה" - רק אנחנו, הכלל ישראל, ממשיכים לדבוק ברבש"ע, משא"כ הגויים כשקשה להם הם בועטים, לא רוצים.

לאחרונה יצא לאור הספר 'במחיצת ר' גדול אייזנר'.

רבי גדול אייזנר זצ"ל, היה אדם גדול. הוא עבר את השואה וסבל סבל רב, ועם כל זאת תמיד ראוהו עם חיוך על הפנים, תמיד היה בשמחה. בספר זה הובאו מעשים ממנו.

וכך מספר רבי יוסף ד'לובסקי, תלמידו עוד לפני השואה:

"בהגיענו לשערי בוכנוולנד תשושים ועייפים, סובלים ומרוטים [כבר היה סוף המלחמה], היה זה לילה אפל, והכל סביב היה קודר ומיואש.

והנה נרעשתי פתאום בפוגשי בדמותו של מורי ורבי ר' גדול, שזה עתה הגיע. קפאתי תחתי, ראות פניו לא פיללתי. הבטתי בפניו הצנומות לאימה, והכרתיו, הבחנתי מיד כי אותו זיק שנצנץ בעיניו תמיד עודנו חי.

ר' גדול הכירני והושיט לי את ידו הכחושה, באלם ללא קול, עמדתי לפניו לרגעים אחדים, חש כי לבי נפתח קמעא.

נזכרתי באחת בבחירות ששלטה תמיד בדיבוריו. 'רבי', הצטעקתי פתאום, 'במה אפשר להתחזק בשעה זו?'

כה איומה היתה השאלה הזאת, בקעה מהרקיעים והתהומות, מארבע רוחות השמים, ערפל שהחשיך מוחות רבים. במה אפשר להתחזק נוכח האיום והנורא המתחולל.

הוא פנה עמי לצדדים, ושלף מנעלו, את ספר חובות הלבבות, פתח בשער אהבת ה', והגיש למראה עיני את המובא שם, על אחד מהחסידיים שהיה קם בלילה ואמר: 'אלוקי! הרעבתני, וערום עזבתני, ובמחשכי לילה הושבתני, ועוזך וגודלך הוריתני. אם תשרפני באש, לא אוסיף כי אם לאהבה אותך בשמחה בך'.

"קראתי את הכתוב, והוא הביט ברחמים, ביטא את המילים בקול, הרעבתני, ערום עזבתני, תשרפני.

מה אומר החסיד בעת כזאת?

'לא אוסיף כי אם לאהבה אותך בשמחה בך'.

לזה רק יהודי מסוגל. רק יהודי יכול להגיע לדרגה כזאת!

"משכני"? "אחריך נרוצה" - באהבה ובשמחת לב אמיתית!

"ורעי את גדיותיך על משכנות הרועים" (א ח)

הדרך היחידה בה יכולים ישראל לשמור על עצמם, על דרגתם הרוחנית, הינה אם יצמדו אל גדולי ישראל, תלמידי החכמים, ויחנכו אף את בניהם - את הגדיים - על משכנות הרועים. על אודות החשיבות העליונה הנודעת להצמדות מוחלטת ל'דעת תורה' - שמעתי פעם דבר נפלא מרבי נח הרץ שליט"א, מחשובי מחזירי התשובה שבדורינו, טייס לשעבר בחיל האוויר.

חשש טעות, אולם גם זה לא עוזר תמיד... לפעמים התחושה כל כך ברורה - עד שהטייס משוכנע ששני המכשירים התקלקלו, ואז הוא מציית לתחושת הגוף ומתרסק אל מותו, רח"ל!

למעשה, הכח המושך את הטייס אל עבר מותו, הינו דוקא יצר החיים... יצר החיים מכריח אותו ליישר ולאזן את המטוס - שעל פי התחושה אינו מאוזן, וממילא התוצאה עגומה... הדרך היחידה להנצל - הינה **להתמודד נגד יצר החיים**, ואת זה לא כל טייס מסוגל לעשות... רק טייס שמוכן למלא פקודות תוך סיכון חיים - יצליח להנצל ממצב של 'ורטיגו'.

אבל יש עוד פתרון אחד... הרב נח הרץ מספר, שפעם היה בלויה של אחד מעמיתיו שנהרג בתאונה אווירית, ושמע את סיפור הנפילה הטראגית מאחר מחבריו לחיל.

אותו חבר סיפר, כי יצא עם הטייס ההרוג ביום התאונה למשימת אימונים שגריתית, ולפתע הבחין כי מטוסו של ההרוג מאבד את יציבותו... הוא הבין כי חברו נקלע למצב של 'ורטיגו' - עד שאינו סומך אפילו על המכשירים, ולפיכך יצר איתו קשר באמצעות האלחוט, והורה לו להצמד אליו בכל מחיר. הוא ידע, כי אם אמנם יצמד אליו הטייס - הוא יוכל להוביל אותו בבטחה לעבר מקום, וכאשר יגיעו אל מעל לעיר גדולה - יוכל להבחין באורות מתחתיו ולהתייצב...

ואמנם, הטייס נענה לקריאה והחל טס בעקבות מצילו, עד שבשלב מסוים נראה היה לטייס הבריא משום מה שמצבו של חברו התייצב... הוא שאל אותו בקשר אודות תחושתו, ומשנענה כי הינו חש בטוב - אישר לו להתרחק ממנו, הוראה אשר התבררה כטעות גמורה... היא גרמה שמישרין למותו של הטייס - אשר עדיין היה נתון תחת רישומו של ה'ורטיגו', והתרסק זמן קצר לאחר מכן אל הקרקע.

זהו הסיפור שסיפר רבי נח הרץ, כאשר הוא ממשיך ומפיק את מוסר ההשכל הנדרש... שכן למעשה, כולנו נמצאים כל החיים שלנו תחת השפעתו של ה'ורטיגו'... היצר הרע גורם לנו לאבד את האיזון, לטעות בכיוון, להמשך אחרי התאוות - ולהתרסק רוחנית!

אמנם ישנם ספרים מצויינים המדריכים ומכוונים, אולם תועלתם אינה רבה מהתועלת שמפיקים הטייסים ממכשירי המטוס... בשעת התקפה - אנו נוטים להתעלם מהספרים, מההדרכות, מכל המכשירים האמורים להורות לנו את הכיוון ולהציל את חיינו הרוחניים!

הדרך היחידה בה ניתן להנצל ממצב החירום, ולעבור את העולם הזה בשלום - הינה אך ורק על ידי **הצמדות מוחלטת לגדולי תורה** אשר ראייתם ברורה ונכוחה, וחוש האיזון הרוחני שלהם פועל במיטבו... רק כך יכולים אנו להנצל ולצלוח את ימי חיינו בשלום! רק גדולי התורה יכולים להוביל אותנו אל חוף מבטחים!

רבי נח הרץ סיפר לי, כי אצל טייסים ישנה תופעה אשר נקראת בשם 'ורטיגו'. משמעותה של התופעה הינה, שנפגע משהו באיזון של האדם, בשיווי המשקל, כך שהוא מרגיש כל הזמן שהוא עומד ליפול. הוא עלול לשכב על הרצפה - ולהרגיש שהוא עומד ליפול...

אולם כאשר ה'ורטיגו' תוקף את האדם כשהוא שוכב על הרצפה - זה לא נורא כל כך... אחרי הכל, מה כבר יכול לקרות? הוא יראה שהוא לא נופל לשום מקום, ויתאושש אט-אט מההתקפה... אבל מה קורה כשהתופעה מתרחשת בשעת טיסה בשמים? כאן - התוצאות עלולות להיות הרות אסון!

יתר על כן. בדרך כלל, התופעה מצויה בעיקר אצל טייסים, מאחר והם צריכים לטוס לעיתים קרובות מבלי כל ציוני דרך סביבם. הם טסים בעלטה מוחלטת, בלי לראות מאומה. כך למשל, טייס שטס מחיפה לכיוון מצרים מעל הים התיכון - רואה בתחילת הדרך את אורות החוף מימינו, את חדרה, את נתניה ואת תל אביב, אולם בשלב מסוים - האורות נגמרים והוא נותר בתוך ענן של עלטה. מעליו חושך, מתחתיו חושך, מימינו חושך ומשמאלו חושך.

והנה, פתאום עלול מיודענו הטייס להבחין באורות מימינו, כאשר למעשה אלו אורות מדורות שהדליקו הבדואים... הטייס רואה אורות ואינו מודע למשמעותם, וכעת הוא נתקף לפתע ב'ורטיגו' ומרגיש חוסר איזון, כאשר המסקנה שלו הינה כי האורות - הינם אורותיהם של הכוכבים, ותחושת חוסר האיזון נובעת מכך שהוא באמת טס בזוית של תשעים מעלות, כלומר: השמים מימינו והקרקע משמאלו...

במצב שכזה, באופן טבעי, מנסה הטייס לאזן את המטוס, אולם מאחר והמטוס כבר מאוזן ממילא - התוצאה הינה שכעת הוא מאבד את האיזון לחלוטין... בלי לשים לב, עלול הטייס האומלל להתרסק אל הקרקע תוך שניות ספורות, מבלי שתהיה לו כל שליטה על כך! למעשה, זהו הרקע **לתשעים אחוזים** מתאונות הטיס בעולם!

אכן, חברות המטוסים מודעות לבעיה, והן גם מצאו לה פתרון. ישנו מכשיר מסוים, ובו כדור ברזל. כאשר הכדור נמצא בתחתיתו של המכשיר - הטייס יכול לדעת בבירור שהוא מאוזן. אם הכדור נמצא בכל חלק אחר של המכשיר - בהחלט יש מקום לדאגה... לכן, אם הטייס מרגיש חוסר איזון - עליו להעיף מבט אל עבר המכשיר, ולברר את מצבו.

אלא שגם המכשיר הזה - אינו מניב תוצאות תמיד... במקרים רבים, תחושת חוסר האיזון שמלווה את הטייס כל-כך ברורה ומוחשית, עד שהוא משוכנע שהמכשיר התקלקל ולכן אינו משקף את חוסר האיזון של המטוס! אמנם במטוסים כיום ישנם **שני מכשירים** שכאלו, בכדי להסיר

